

הקרב על המצבה

(המשך מעמוד 51)

יוסף בורג, שריהרות והפנים, והלה הוציא הוראה שאין להוציא את הגופה מן הקבר.

אך הוראה זו לא נגעה כהוא זה לאנשי החברה הקרישית. בידיהם היה פסקי-הלכה של שני הרבנים הראשיים בראשוני-לציון, שלפיו אין לקבור לא-יהודי בין יהודים. כשפסקי-הלכה זה בידיהם פנו הקברנים אל בית-הדין המשפט הגופה. בית-הדין המשפט העדיף שלא לעסוק בעניין זה.

החברה הקרישית פנתה לבית המישפט בתל-אביב, ושם נאמר לה שהחוק אינו מתערב בעניינים מסוג זה. משמע: הם יכולים לפעול כראות-עיניהם.

וכך שלחו אנשי החברה הקרישית מיכתב לעדינה, שבו נאמר כי הם עומדים להוציא את הגופה מקיברה כיו במאי, לפי פסקי-הלכה של הרבנים הראשיים בראשוני-לציון.

עדינה הגיעה מבוהלת לבית הקברות בראשוני-לציון ופנתה לרב ברויאר, כשהיא מוסרת לו כי שריהרות אסר שוב להוציא את הגופה מן הקבר. תשובתו: "לא שמעתי על כך. אני יודע מה עליי לבצע. כרגע אני עסוק בקבורה. כשנתפנה, נטפל בזה. אם השר בורג אמר, תפנו אליו. תפנו לממונה עליי. לי אין מה לומר."

הנכד חבש כיפה

ל בסוף הסתבר, כי כדי להוציא גופה מן הקבר דרוש אישור של מישררה-בריאות, דרושה נוכחות של רופא במקום, ואת הגופה יש להעביר מייד לארוי-עץ. המכוסה בעופרת.

עד היום אין בידיהם של אנשי החברה הקרישית אישור כנדרש מטעם מישררה-בריאות. למרות זאת הם מאיימים כל הזמן כי בכוננתם להוציא את הגופה. בינתיים הם עושים כל מאמץ כדי למרר את חייהם של החיים ולהטריד את מנוחתם של המתים. עקירת המצבה ממקומה היתה שלב נוסף במחוללה-השרים סביב רוחה של תרוה אנגלוביץ.

תרוה, שעלתה לארץ מרומניה יחד עם בני-משפחתה, התחתנה שם בטקס יהודי כשר למהדרין. תחת חופה ועלי-ידי הרב המקומי יחד עם כעלה היהודי, ונמקה כימי השואה במחנות. היא הגשימה את מיצות העליה לארץ, מתה כאן ונקברה. עכשיו נדרשת בתה, עדינה, להמציא לרבנים הוכחות כי אמה אכן היתה יהודיה. עדינה מספרת כי הביאה לרבנים את תמונות הוריה מן החתונה הרתית מרומניה, אך הללו טענו אחר-כך כי אין בידיהם תמונות כאלה וכי לא קיבלו אותן מעולם.

עדינה כבר נואשת. המצב האבסורדי שאליו נקלעה מריר שינה מעיניה. אין לה האמצעים הכספיים כדי לנסוע לרומניה, לאתר את המיסמכים ואת הרבנים שחיתנו את הוריה, כדי להוכיח כי אמה המנוחה היתה אכן יהודיה.

וכרגע שהתעוררה שאלה לגבי תרוה אנגלוביץ, גילו הקברנים כי באותו בית-הקברות בראשוני-לציון טמונה גם בתה של תרוה. מרים מרים נפטרה לפני 14 שנה. אין זה מפריע לחברה הקרישית לרצות להוציא גם אותה מקיברה. בנה של מרים, רוברט, המשרת בחיל-האוויר, אמר השבוע קדיש על אימו וסבתו. כשהוא חובש כיפה לראשו.

אך כל זה לא עזר. זמן קצר אחר-כך בעקרה המצבה מעל הקבר. ה"אלמונים" שעשו זאת לא טרחו אפילו להחזיר למקומו את שלטי הברזל, שעליו שמה של המנוחה. תרוה אנגלוביץ לא ידעה מנוחה.

ענת כרגוסטי

כשהוא מחבק את מפקד המחוז, נאם האסיר הנמלט לפני הכתבים

מסיבת עיתונאים

אתרי-כבוד לניידת שהסיעה אותו לכלא לשם ריצוי שאר תקופת המאסר בגלל שוד שבו הורשע לפני שנה. מפקד המחוז לא הספיק להתאושש מהמתח שבו היה שרוי בשעות אחר-הצהריים. אחרי שהסתיימה מסיבת-העיתונאים, יוצאת-הרופה, הוא ירד לריכבו ונסע ללישכתו, כדי להמשיך את יום-עבודתו. עמוק לתוך הלילה.

איתו, אך הוא לא הסתפק בכך. תורגמן לא הראה סימני דאגה, אך ליבו פעם בחווקה כשלתע נפתחה הדלת. טאובר הוציא את האקרה ונתן אותו לניצב. או התברר שהאקרה היה אקרה צעצוע, הכל נשמו לרווחה והאסיר נפל על זרועות מפקד המחוז. תורגמן קיים את הבטחתו. הוא הפגיש את טאובר עם עיתונאים ששמעו אותו מדבר על צרותיו ומחלותיו, שגר שלא יפגעו בו והוכיל אותו

רעשים מזוירים מעבר לדלת, והיה נדמה שהוא דורך את כלי-נשקו או את ניצרת הרימון, שהוא הוריע שנמצא בידיו. תורגמן פנה אל ליבו של האסיר-הנמלט: "אתה בחור צעיר, למה לך למות. כל החיים לפניך." המתח גבר כשתורגמן אמר לטאובר: "תן לי את האקרה, תן לי אותו ביד, כדי שלא תעשה טעויות. על דיכרתי — לא תיפגע." שני עיתונאים התנדבו לרבר

מפקד מישטרת תל-אביב, אברהם תורגמן, עמד לברו מול הדלת הכהה. מאחוריה התנצר אסיר נמלט, מרדכי ("מוטי") טאובר, וטען שבידיו אקרה טעון ורימון ממולכד. שלוש שעות נמשך המשא-ומתן כרוחו הירקון 122 בתל-אביב, כשמאות שוטרים, סקרנים, תיירים ודיירים מהסביבה ממתנים בדריכות לסיומה של הרמה.

תחילת הסיפור ביום ראשון בצהריים. טאובר, שיצא לחופשה מכלא מעשיהו בא לדירת גיסו. שם נמצא מישרר הפירסום שלו, וביקש ממנו שיכתוב עבורו מיכתב חנינה לנשיא-המדינה. בין השניים התפתח דו-שיח על תוכן המיכתב. אז שלף טאובר אקרה ודרש שהמיכתב ינוסח לפי רצונו. הגיס הצליח להשתלט עליו, ולהוציא ממנו את כלי-הנשק, אך לתדהמתו זינק טאובר לחדרון במישרר, הסתגר ואיים לגרום נזק בשאר כלי-הנשק שהיו בידיו.

המישטרה הוזעקה ושוטר אף ירה במהלך ניסיון פריצה כושל, מכיוון שהיה נדמה שטאובר יורה. אחר-כך התחילו לדובב אותו. בתחילה שוחח קצין אג"ם של מרחב הירקון, אריה עמית עם טאובר, אך ללא הצלחה. במקום הגיע תורגמן, שרגיל לקחת על עצמו סיכונים אישיים גדולים במשא-ומתן עם מתנצרים למיניהם.

אקדה צעצוע

תורגמן, המיישם את הביטוי "הצה"ל", "אחרי". ניהל שיחה מלב אל לב עם הצעיר, כשהוא מנצל את המצב הפסיכולוגי המיוחד של טאובר. הוא דיבר על ליבו שלא יפגע בו, בעצמו, ובאחרים ובכך יגדיל את הטרגדיה שלו. הוא הסביר לו שהוא מוכן לשמוע את דבריו, לאפשר לו לתנות את צרותיו בפני עיתונאים ולהתחייב שלא יאונה לו כל רע. טאובר היה לחוזק, מדי פעם נשמעו

חזרה לכלא האסיר הנמלט, מוטי טאובר (במרכז), מובל לניידת על-ידי מפקד מרחב הירקון, יעקב חביב (משמאל) וקצין-מישטרה ממוסקף, טאובר הושם באזיקים אחרי שסיים את דבריו לעיתונאים הרבים שהמתינו לו, וביקשו לשמוע את מה שהיה לו לומר על בעיותיו.